

UvA-DARE (Digital Academic Repository)

From national allegory to cosmopolitanism: Transformations in contemporary Anglo-Indian and Turkish novels

Doğangün, S.A.

Publication date
2014

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):

Doğangün, S. A. (2014). *From national allegory to cosmopolitanism: Transformations in contemporary Anglo-Indian and Turkish novels*.

General rights

It is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), other than for strictly personal, individual use, unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

Disclaimer/Complaints regulations

If you believe that digital publication of certain material infringes any of your rights or (privacy) interests, please let the Library know, stating your reasons. In case of a legitimate complaint, the Library will make the material inaccessible and/or remove it from the website. Please Ask the Library: <https://uba.uva.nl/en/contact>, or a letter to: Library of the University of Amsterdam, Secretariat, Singel 425, 1012 WP Amsterdam, The Netherlands. You will be contacted as soon as possible.

Samenvatting

In mijn proefschrift onderzoek ik een aantal ontwikkelingen in hedendaagse Turkse en Engels-Indiase romans aan de hand van een corpus van tien romans. Ik beschrijf en analyseer de manier waarop schrijvers als Adalet Agaoglu, Orhan Pamuk, Salman Rushdie, Arundhati Roy, Aravind Adiga, Latife Tekin, Elif Shafak, Kiran Desai en Hari Kunzru het idee van een ‘nationale allegorie’ (Fredrik Jameson) inzetten, uitbreiden en hun romans zo veranderen in plekken van een meervoudig toebehoren. De geselecteerde romans zijn volgens mij te beschouwen als ‘wereldteksten’: hun referentie is niet uitsluitend de natiestaat maar het ‘wereldsysteem’ als geheel. De hoofdtitel van mijn dissertatie, ‘From National Allegory to Cosmopolitanism’, geeft die verschuiving aan. Met oog voor de manier waarop de teksten hun personages opvoeren in verhouding tot de uitgebreide wereld om hun heen, beweeg ik van de verbinding tussen literatuur en natiestaat naar een vorm van literaire ‘wereldsheid’.

Hoofdstuk Eén biedt het theoretische kader van mijn werk. Ik beoog een vergelijkende lezing van hedendaagse Engels-Indiase en Turkse romans in de dubbele context van zowel postkolonialisme als globalisering. In het kader daarvan introduceert dit hoofdstuk centrale begrippen zoals wereldsysteem, semi-periferie, Derde Wereld, nationale allegorie, theatraliteit, subalterniteit, hybriditeit en kosmopolitisme. Om de gelijkenissen en verschillen tussen de romans te kunnen benoemen, zet ik vier gedeelde thema’s centraal: theatraliteit, subalterniteit, hybriditeit en kosmopolitisme; elk van die thema’s komt in één van de volgende hoofdstukken aan bod. De thema’s geven vorm aan de verbinding tussen de romans en de wereld, en suggereren eveneens mogelijke vormen van verzet tegen een geglobaliseerde cultuur. Dit inleidende hoofdstuk zet ook de verbinding tussen de romans en de theorievorming over het ‘wereldsysteem’ uiteen.

In Hoofdstuk Twee onderzoek ik drie romans die zowel de mogelijkheden als beperkingen van Fredric Jameson's begrip van 'nationale allegorie' benadrukken in verhouding tot emfatisch theatrale momenten: *Lying Down to Die* (1973) van Adalet Agaoglu, *Midnight's Children* (1981) van Salman Rushdie en *Snow* (2004) van Orhan Pamuk. Ik bespreek de verschillende moderniseringsprojecten van Turkije en India om de romans te kunnen situeren als afwijkend en tegelijkertijd cultureel overeenkomend. Daarna tracht ik te laten zien hoe de theatrale momenten in de romans nationaal-allegorische verhalen bekritisieren. Ik eindig het hoofdstuk met de overweging dat de allegorische stijl in romans uit de Derde Wereld faalt in het herkennen van de performatieve dimensie van cultuur. Als resultaat worden nationale allegorieën ongewilde parodieën. De drie romans suggereren een idioom van verschil als een mogelijke vorm van weerstand tegen de identiteitspolitiek die deel uitmaakt van moderniseringsprocessen in Turkije en India.

Ik begin Hoofdstuk Drie door *The God of Small Things* (1997) by Arundhati Roy, *Berji Kristin* (1996) van Latife Tekin en *The White Tiger* (2008) van Aravind Adiga te situeren in de context van het wereldwijde kapitalisme en te kenschetsen als verhalen over subalterne ervaringen. Ik overweeg de verschillende betekenis van het begrip 'subaltern'. Daarna onderzoek de manier waarop de maatschappelijke realiteit van het kastensysteem is beïnvloed door zowel kolonialisme als neoliberal kapitalisme. Middels een vergelijkende lezing van Roy's en Adiga's romans focus ik op de groepen die door respectievelijk het Britse kolonialisme en het neoliberal kapitalisme worden buitengesloten. Daarna ga ik over naar een andere context om recente subalterne ervaringen te bespreken in *Berji Kristen*. Subalterne ervaring is een kwestie van overlappende politieke en economische contexten, die elkaar soms versterken, dan weer tegen elkaar ingaan. Het wereldsysteem is meer expliciet geworden in een postnationaal

en postkoloniaal tijdperk waarin de rol van de natiestaat is verkleind. De stedelijke onderklasse worstelt meer met de effecten van economische globalisering dan met de macht van de staat. De romans bieden perspectief op zowel verschillende als overlappende subalterne posities in de verschillende landen.

Hoofdstuk Vier gaat over de mogelijkheden en beperkingen van het thema van de liefde in *The Forty Rules of Love* (2010) van Elif Shafak en *The Inheritance of Loss* (2006) van Kiran Desai. Ik probeer een politieke vorm van hybriditeit te formuleren die het mogelijk maakt effectief te reageren op de gevolgen van globalisering. Het begrip ‘hybriditeit’ is veelal gebruikt om de onstabiliteit van grenzen aan te geven, alsmede de noodzaak om aan grenzen voorbij te gaan. Maar in de context van het wereldwijde kapitaal is het ook mogelijk dat hetzelfde begrip die grenzen juist versterkt. Om die reden dient hybriditeit heroverwogen te worden. Liefde kan verschillen waarden of uitvergroten. Bovendien moeten vormen van hybriditeit in de romans gedifferentieerd worden in relatie tot de verschillende contexten van de romans. Ik bestudeer de vormen van liefde in de romans om na te gaan of ze al dan niet een kritische vorm van hybriditeit in verhouding tot globalisering mogelijk maken.

In Hoofdstuk Vijf onderzoek ik de implicaties van een kosmopolitisch perspectief voor het mogelijk maken van meervoudige vormen van toebehoren middels een vergelijkende lezing van *The Saint of Incipient Insanities* (2004) van Elif Shafak en *Transmission* (2005) van Hari Kunzru. Globalisering brengt op verschillende plekken uiteenlopende effecten met zich mee. Dat maakt de vraag van een ‘wereldburgerschap’ dwingend. Ik analyseer kosmopolitisme als het verlangen om een exclusief lokale oorsprong los te laten. Daarna bespreek ik twee aspecten die relevant zijn voor de kritische heroverweging van kosmopolitisme die ik wil benadrukken. Allereerst het belang van klassenverschillen: niet elke wereldburger kan op gelijke gronden profiteren

van het loslaten van wortels. Daarnaast onderzoek ik de consequenties van de gelijkstelling van globalisering met Amerikanisering voor de meervoudige vormen van toebehoren die impliciet zijn in het idee van globalisering. Ik focus vervolgens op de vraag of deze kritiekpunten een nieuwe vorm van kosmopolitisme naderbij brengen, dat wil zeggen, een vorm van kosmopolitisch toebehoren dat niet versterkt wordt door universalistische veronderstellingen. Ik interpreteer de verschillende personages in de romans om te bezien of een kosmopolitisch perspectief wordt vergroot of verkleind op het moment dat dat door een lokaal idioom wordt ingekleurd. Door het vergelijken en contrasteren van de personages in hun verhouding tot een meervoudig toebehoren probeer ik de vraag te beantwoorden of de romans er daadwerkelijk in slagen om de wereld om ons heen in een nieuw daglicht te stellen.

Ik eindig mijn proefschrift door te reflecteren op de consequenties van mijn interpretaties voor het literaire potentieel van landen die, al moeten belangrijke verschillen eveneens benadrukt worden, gezamenlijk deel uitmaken van de semi-periferie van het wereldsysteem. Op grond van gedeelde aspecten, zoals de relevantie van theatraliteit, subalterniteit, hybriditeit en kosmopolitisme, probeer ik zowel de verschillen als overeenkomsten tussen de bestudeerde werken aan te duiden. Ik vraag me af of de verhouding tussen de semi-periferie en het centrum uitgebreid zou kunnen worden — nu meer elementen, teksten en culturen geïntegreerd worden in de wereldliteratuur — zodat het belang van de semi-periferie als cultureel en intellectueel kapitaal zal toenemen. Tot slot adresseer ik de vraag of een vergelijkende maar niet-hiërarchische bestudering van literaire romans de mogelijkheid van een meer inclusief en pluralistische wereldbeeld kan helpen te bevorderen.